

LÁNG ORSOLYA

Valami mégsem a régi

Durrog a béke szivárványos puskapora.
Köszöntőt mond az elnök, nem hazudik,
de mintha nem is létezne: tárgytalan.
Szép időnk van ma, illetve csúnya időket élünk,
embertársaim – megbízható nyakkendők,
megnyugtató fordulatok.
Valaki közben kizuhan egy panel
kritikus magasságú emeletéről, és elérve
ideiglenes végpontját, a földet, tápázkodni kezd.
Emlékezni sem fog másnap, mitől lett piszkos
a ruhája. Egy menhelyen épp most segítik át
a túlvilágra a kóborkutyát, akinek petárdát
dugtak szájába az ünneplők.
Mi pedig váratlan levelet kapunk:
*„kapcsolatba lépök Önnel, mert
a bank felszabadít Önnek pénzt, mint
kedvezményezett a késő rokonához.
Válasz további részletekért.
Üdvözlettel. George ügyvéd”*
Valaki végre nem kér, koldul, követel,
hanem adni akar. Öröm, hogy szólhat
egymáshoz két ismeretlen.
A tévé képernyőjén hullámzó pipacsos mezők.
Suhanó pásztában a honvág: dróntekintet.
Felharsan a himnusz, Isten, haza, család.
A koccintás mégis elmarad, nehéz évet
zártunk. Hol vannak már azok a felszínre
igyekvő, karcsú buborékoszlopok!
Az elnök bajsza lefele konyul.

válságesztétika

mint egy gyorsétterem asztalára sebtében kipakolt tánccipő
mint a földalatti sötét ablaküvegére képzelt szibériai táj
mint a hangosbemondó intelmei egy gyermekké tett társadalom hallójárataiban
mint egy felnőtt kéz kihülése egy felmelegedő gyerekkézben
mint két, levegővel kezet rázó férfi járvány idején
mint egy piros-fehér csíkos kordonszalag X-e egy főiskola bejáratán
mint a hidegről bejövők párolgása, ahogy sikerül elhíttetniük magukkal a meleget
mint egy közismert arc színeváltozása a söralátétek stációján
mint egy hermelin kiomló légysága a hagymakarikák gyűrűjében
mint egy vessző hiánya a hűvös napfénytől védett felíratban
mint egy gépesített lövész ezredes eltévedése egy camera obscurában
szép, szép, szép

Ada Kaleh-i szőnyeg

A kis térbe zsúfolt óriási szőnyeg
a falak mentén kigöngyöltetlen marad.
És így, hogy saját, kifejtetlen önmaga
áll szegélye útjában, lezárása sincs.
Ilyenek volnának beszélgetéseink?
Belefértünk a formába, de csak úgy,
ha nem bontjuk ki mintázatunkat,
ha nem tárulkozunk fel teljesen?
Dehát a lényeg az, hogy a szőnyeg
megúsza szárazon, és még mindig
szép – noha a tágas épület, aminek
eredetileg díszére vált, már rég
semmivé oszlott a víz alatt.